

Neljä soittoniekkaa

Eräällä miehellä oli aasi, joka oli jo monen pitkän vuoden ajan väsymättä jaksanut kantaa jyväsäkkejä myllyyn. Aasin voimat olivat kuitenkin ehtymässä eikä se enää soveltunut työntekoon niin kuin ennen. Siksi isäntä aikoi lopettaa aasin, mutta huomattuaan millaiset tuulet nyt puhalsivat aasi lähti karkuun ja suuntasi kulkunsa kohti Bremenin kaupunkia. "Siellä" se ajatteli "Minä voin varmaan toimia kaupunginsoittajana."

Kun aasi oli kulkenut jonkin matkaa, se löysi ajokoiran makaamassa tiellä, huohottaen kuin olisi juossut itsensä väsyksiin. "Miksi huohotat, kaveri?" kysyi aasi. "Voi," vastasi koira, "koska olen vanha, käyn päivä päivältä vanhemmaksi enkä enää voi metsästä, isäntäni halusi tappaa minut. Niinpä otin jalat alleni, mutta kuinka nyt ansaitseen leipäni?" "Kuule," sanoi aasi, "minä olen menossa Bremeniin ja aion ryhtyä kaupunginsoittajaksi. Tule minun mukaani ja liity musikantiksi. Minä soitan luuttua ja sinä voit lyödä patarumpua." Koira suostui ehdotukseen ja he jatkoivat matkaa.

Ennen pitkää heitä vastaan tuli kissa. Se istui tiellä ja näytti synkältä kuin kolme sadepäivää. "No, viiksiniekka, mikä nyt on hullusti?" kysyi aasi. "Kuinka kukaan voisi olla iloinen jos oma henki on vaarassa?" vastasi kissa. "Koska olen tulossa vanhaksi, hampaani ovat kuluneet tyngiksi ja istun tulen ääressä ja kehrään mieluummin kuin pyydystäisin hiiriä, minun emäntäni halusi hukuttaa minut ja siksi juoksin karkuun. Mutta nyt ovat hyvät neuvot vähissä. Mihin nyt menen?" "Lähde kanssamme Bremeniin. Sinähän ymmärrät yösoitantojen päälle, voit liittyä kaupunginsoittajiin." Kissa piti ajatuksesta ja he lähtivät yhdessä jatkamaan matkaansa. Tämän jälkeen kolme karkulaista tulivat maatilalle, jossa kukko istui portin päällä ja kiekui koko voimallaan. "Kieuntasi viiltää luihin ja ytimiin asti." sanoi aasi. "Mikä hätänä?" "Olen ennustanut kaunista säätä, koska tänään on pyykkien kuivatuspäivä." sanoi kukko. "Mutta sunnuntaina tulee vieraita, joten talon emäntä on käskenyt kokkia laittamaan minusta huomenna ruokaa. Tänä iltana minun kaulani aiotaan katkaista. Siksi kieun nyt täyttää kurkkua niin kauan kuin voin." "Voi punahelppa" sanoi aasi, "sinun olisi parempi tulla meidän mukaamme. Me olemme menossa Bremeniin. Kuolemaa parempaa löydät mistä tahansa. Sinulla on hyvä ääni ja jos me musisoimme yhdessä, sen pitää olla laadukasta!" Kukko hyväksyi tämän suunnitelman ja kaikki neljä lähtivät yhdessä matkaan.

He eivät kuitenkaan saavuttaneet Bremenin kaupunkia yhdessä päivässä ja illalla he tulivat metsään, jossa he aikoivat yöpyä. Aasi ja koira paneutuivat makuulle suuren puun juurelle, kissa ja kukko asettuivat puun oksille. Kukko lensi aivan puun latvaan, jossa oli turvallisinta. Ennen kuin kukko nukahhti, se

katseli ympärilleen kaikkiin neljään ilmansuuntaan ja oli näkevinään kaukaisuudessa pienen kipinän tuikkeen. Hän huusi tovereilleen että lähistöllä täytyi olla talo, sillä hän näki valoa. Aasi sanoi "Jos niin on, meidän olisi parempi nousta ja jatkaa matkaa, sillä tämä ei ole kovin turvainen paikka." Koira ajatteli, että muutamat lihaiset luut voisivat myös tehdä hänelle hyvää.

Niin he suuntasivat sitä paikkaa kohti, josta valo tuli ja pian he näkivät valon loistavan yhä kirkaampana ja kasvavan suuremmaksi kunnes he tulivat hyvin valaistulle rosvojen talolle. Koska aasi oli suurin, se meni ikkunan luo ja kurkisti sisään. "Mitä näet, harmaaturkki?" kysyi kukko. "Mitäkö näen?" vastasi aasi. "Näen pöydän täynnä hyvää syötävää ja juotavaa ja rosivot istumassa sen äärellä ja nauttimassa olostaan." "Siinäpä olisi jotakin meille" sanoi kukko. "Niin, niin. Voi, miten toivon että olisimme siellä!" huokasi aasi.

Sitten eläimet pitivät neuvottelun siitä, kuinka heidän onnistuisi ajaa rosivot pakoon. Lopulta heillä oli valmis suunnitelma. Aasi asetti etujalkansa ikkunalautaa vasten, koira hyppäsi aasin selkään, kissa kiipesi koiran päälle ja viimeiseksi kukko lensi ylimmäiseksi kissan päälle yläpuolelle.

Kun kaikki tämä oli tehty, he alkoivat yhteisestä merkistä esittää musiikkiaan: aasi kiljui, koira haukkui, kissa naukui ja kukko kiekui. Sitten he ryntäsivät sisään huoneeseen ikkunan läpi niin että ikkunalasit kilisivät! Tämän kamalan metelin vuoksi rosivot hyppäsivät pystyyn, luullen että kummitus oli tullut sisään ja pakenivat pelosta suunniltaan ulos metsään. Neljä ystävästä istuivat nyt pöydän ääreen hyvin tyytyväisinä siihen, mitä rosvoilta oli jäänyt jäljelle ja söivät kuin aikoisivat paastota kuukauden.

Niin pian kuin neljä soittoniekkaa olivat syöneet, he sammuttivat valon ja kukin etsi itselleen nukkumapaikan sen mukaan mikä kellekin oli luontaista. Aasi pani pitkäkseen ulos olkikasan päälle, koira asettui oven taakse, kissa tulisijan päälle lähelle lämpimiä hiiliä ja kukko lennähti kattoparrun päälle. Koska he olivat väsyneitä pitkästä kävelymatkastaan, he nukahtivat pian. Puolenyön jälkeen rosivot näkivät kaukaa että valo ei enää palanut heidän talossaan, ja kaikki vaikutti hiljaiselta, päällikkö sanoi "Meidän ei olisi pitänyt antaa sillä tavalla pelästyttää itseämme" ja määräsi yhden heistä menemään tutkimaan taloa.

Lähetetty rosvo näki kaiken olevan hiljaista ja meni sisään keittiöön sytyttääkseen kynttilän. Hän luuli kissan kiiluvia silmiä hehkuviksi hiiliksi ja työnsi tulitikun niihin sytyttääkseen sen. Mutta kissa ei ymmärtänyt leikkiä vaan hyppäsi rosvon päälle sylkien ja raapien hänen kasvojaan. Rosvo pelästyi kamalasti ja juoksi takaovelle. Mutta koira, joka makasi siellä hyppäsi pystyyn ja puri häntä sääreen. Kun rosvo juoksi pihan poikki ja olkikasan ohi, aasi antoi

hänelle terävän potkun takajaloillaan. Kukko, joka oli herännyt meluun huusi virkeänä parrulta "Kukkokeikuu!" Silloin rosvo juoksi takaisin päällikön luo niin nopeasti kuin pystyi ja sanoi "Voi, talossa on kauhea noita joka sylki minun päälleni ja raapi minun kasvojani pitkällä kynsillään. Oven luona seisoo mies, joka puukotti minua jalkaan. Pihalla makaa musta hirviö, joka löi minua puisella nuijalla. Ylhäällä katolla istuu tuomari, joka huusi 'Ottakaa se kelmi kiinni!'. Niin minä lähdin pakoon niin nopeasti kuin pystyin."

Tämän jälkeen rosvot eivät uskaltaneet talolle uudelleen. Se sopi Bremenin neljälle musikantille niin hyvin, etteivät he enää viitsineet lähteä sieltä. Ja ken viimeksi on tämän sadun kertonut, sen suu on vielä lämmin.

Essi Keskihon vapaasti suomentama teoksesta Grimm, Jacob and Wilhelm. 1884. Household Tales. Margaret Hunt, translator. London: George Bell.